

Hồi Thư Năm Mười Ba

BÍ MẬT VẪN CÒN

Cừu Cốc đưa mắt nhìn về phía trước, thì ra người ấy chính là thiếu phụ trung niên đẹp đẽ mà chàng đã gặp nơi Côn Sơn trong lúc bị Thiếu Lâm vây khốn. chàng liền buột miệng hỏi:

- Phương giá có phải là Lãnh Diện Quan Âm Mai tiền bối không?
- Đúng thế, khá khen cho nhãn lực của người.
- Không hiểu tiền bối tìm tại hạ có gì chỉ giáo?
- Đặc biệt hỏi người về việc có liên quan đến Thanh Thanh.
- Thanh Thanh? Hiện giờ nàng ở đâu?
- Người khỏi cần biết nàng ở đâu, ta chỉ muốn hỏi việc ấy giải quyết thế nào?
- Tiền bối muốn hỏi có phải việc liên quan đến vấn đề hôn nhân chăng?
- Không phải việc đó chẳng lẽ còn việc gì khác nữa sao?
- Việc này vẫn bối đã giải quyết trước mặt Hàn bá bá rồi.
- Thanh Thanh đồng ý?
- Nàng không tham gia ý kiến.
- Người tưởng làm thế là xong sao?
- Theo lý thì như thế cũng có thể là xong rồi.
- Tại sao người lại hủy bỏ hôn ước?
- Lúc ấy vì giận Hàn thế bá là người không có nghĩa khí giang hồ.
- Nghĩa khí giang hồ của ông ta với Thanh Thanh có quan hệ chi đâu?
- Không liên quan gì cả.
- Vậy sao người lại thối hôn?

Lãnh Diện Quan Âm vừa bước đến vừa tra hỏi với lời lẽ dồn cho Cừu Cốc vào thế bí. Lòng chàng có hơi bức tức, mặt chàng lập tức nghiêm nghị, lạnh lùng nói:

- Đó là việc riêng của tại hạ, không cần thiết phải nói cho người ngoài biết.
- Nhưng ta phải hỏi cho ra lẽ mới được.
- Vậy thì chờ trách tại hạ không hầu tiếp.

Lãnh Diện Quan Âm tiến thêm một bước nữa, lớn tiếng quát:

– Thanh Thanh giờ là môn hạ của lão thân, việc của nàng lão thân có quyền can thiệp, người phải nói ra nguyên do mới được.

Cừu Cốc khẽ mỉm cười:

– Hôn ước đã hủy bỏ rồi, hôn nữ Hàn đại hiệp cũng đã hứa gả nàng cho thiếu chủ Thiên Độc cốc, tiền bối hỏi việc ấy ích gì?

– Ta hiểu người cũng rất yêu Thanh Thanh, từ nay trở đi ta muốn hai người phải đoàn viên trở lại.

– Việc ấy không thể được

– Nhưng ta nhất định muốn như thế đó.

Cừu Cốc bỗng nhiên thở dài nói:

– Cho dù tại hạ có lòng như thế ấy cũng khó thể làm được.

– Tại sao?

– Tại hạ đã cùng Từ Thanh Thu cô nương thành hôn rồi.

Lãnh Diện Quan Âm nghe nói ngạc nhiên, nhưng giây lát lại ôn tồn nói:

– Dù gì đi nữa ta cũng buộc người phải ưng thuận điều ấy.

Cừu Cốc cười thiếu nhã:

– Giờ đã muộn rồi, không còn cách nào cả.

– Chẳng lẽ người không thể hủy bỏ hôn ước sao?

Cừu Cốc mặt liền nghiêm nghị, cười nhạt đáp:

– Tiền bối sao lại thốt ra những lời ấy được.

– Lão thân nhận thấy không có gì chẳng phải cả, người có thể hủy hôn ước với Thanh Thanh, thì cũng có thể hủy hôn với Từ Thanh Thu vậy.

Cừu Cốc cảm thấy càng nói càng rắc rối, nên giọng càng lạnh lùng cương quyết:

– Tại hạ còn có việc gấp, không thể nói nhiều được. Xin kiếu từ vậy!

Nói dứt lời, chàng quay bước ra đi. Lãnh Diện Quan Âm lớn tiếng quát:

– Đứng lại, vấn đề còn chưa giải quyết xong, người định đi sao?

Cừu Cốc dừng bước lại tỏ vẻ khó xử nói:

– Tiền bối khỏi cần nói nữa, việc này vẫn bối khó thể tuân mạng được.

Lãnh Diện Quan Âm ngửa mặt lên trời cười nhạt:

– Nếu người không ưng thuận, buộc lòng lão thân phải dùng vũ lực vậy.

– Dù cho đao kiếm kề ngang cổ, vẫn bối cũng khó thể nghe theo.

Lãnh Diện Quan Âm “Hừ” lên một tiếng lạnh lùng, tiến lên hai bước đưa tay

ra chụp lấy cổ chàng, thế mau như điện chớp.

Cừu Cốc không khỏi thất kinh, lùi thân tránh né. Bỗng tiếng kiếm vun vút vang lên, hai luồng kiếm quang thi nhau chém xả vào Lãnh Diện Quan Âm, bức bà ta phải thụt tay ngay. Đưa mắt nhìn Uyển Lệ cùng Hồng Liễu, bà vụt tiếng cười châm biếm nói:

– Trách sao hắn không ưng thuận, thì ra còn hai cô đứng bên đây mà!

Với sự có mặt của bà ta, Hồng Liễu vốn đã không vui rồi, giờ lại nghe nói thế lập tức giận dữ quát:

– Người nói năng nên lựa lời đi.

Lãnh Diện Quan Âm tuổi đã bảy mươi, địa vị trên giang hồ vẫn được người ta tôn kính, hôm nay lại bị Hồng Liễu nhiếc mắng trước mặt lửa giận nổi dậy phủ đầy sát khí, bà nghiêng răng nói:

– A đầu! Dám cả gan chọc tức lão thân, hôm nay người chết hắn đi rồi.

Cừu Cốc đã hiểu võ công của bà ta đã đến mức siêu phàm nhập thánh, nên vội vã bước lên đứng che trước mặt Hồng Liễu:

– Việc do văn bối mà ra. Văn bối xin đứng ra chịu cả. Mong tiền bối chớ tức giận.

Lãnh Diện Quan Âm đứng im lặng giây lâu, đột nhiên bà ta nói:

– Việc ngày hôm nay tạm thời gác lại, đã có người đến tìm các người đấy.

Lập tức tung mình ra đi hướng về phía núi mất dạng.

Hồng Liễu không khỏi buột miệng rửa:

– Thật không nói lý lẽ gì cả. Ai đời buộc người ta phải ly dị để đi cưới người khác.

Cừu Cốc khẽ thở ra nói:

– Việc này sợ còn nhiều phiền phức.

Hồng Liễu cười nhạt:

– Tánh nhẩn nại của anh đáng khen thật. Ví như trường hợp là em, ắt đã trở mặt với bà ấy lâu rồi.

Sau vụ này, vô hình họ đã quên đi sự không vui vừa rồi. Uyển Lệ bỗng thở ra nói:

– Vị Hàn cô nương ấy đáng thương thật, chỉ có sư phụ cô ra hơi phách lối thôi.

Nhắc đến Thanh Thanh, Cừu Cốc bỗng cảm thấy trong lòng áy náy. Chàng có ý nghĩ như đối không phải với nàng nhưng giờ chàng đã có vợ, dù sao đi nữa cũng không còn cứu vãn được.

Ba người cứ đứng chờ ra đấy, mỗi người có một ý nghĩ riêng. Thời gian trôi

qua, không ai buồn để ý đến mọi việc chung quanh mình.

Kỳ thực, Lãnh Diện Quan Âm đã sớm phát giác ra có sự động tĩnh, đồng thời cũng đã nhắc nhở cho họ biết, chỉ vì họ không màng để ý đến đấy thôi.

Trong lúc ba người cứ đứng tần ngần nơi đó thì chung quanh họ có những bóng đen lẹ làng phi nhanh đến nơi cách xa ba người độ hai trượng thì dừng lại cả.

Cừu Cốc đứng sững giây lâu, bỗng nghe bên tai có tiếng động khẽ khiến chàng sức tỉnh ngay, ngược đầu lên nhìn, trầm giọng quát:

– Ai đấy, sao chẳng xuất hiện còn ẩn núp trong bụi làm gì?

Lời chưa dứt, thì bốn phía đã nghe tiếng cười sang sảng inh tai. Một lượt tung ra sáu bảy bóng người, từ từ đi đến gần Cừu Cốc.

Dưới ánh trăng mờ, Cừu Cốc đã nhận rõ bọn họ đều là những người của Vô nhân đảo, trong ấy gồm có Hải Thị Chi Hồ, Lâu Nhứt Văn, Thất Hải Đồ Phu, Truy Phong Vô Ảnh cùng ba người nữa chưa từng gặp qua. Chàng biết ngay thế nào cũng không tránh khỏi một trận ác chiến liền buông lên tiếng cười ha hả:

– Đêm nay các người đã xuất động trọn ổ, vậy Vô Nhân Đảo Chủ có mặt đây chăng?

Thất Hải Đồ Phu cười đáp:

– Đảo chủ là người thế nào mà lại đi động thủ với người là hạng hỉ mũi chưa sạch?

– Hừ! Đã thoát chết một lần mà còn chưa hoảng, dám buông lời lớn lối.

– Tiểu tử chó vôi ngông cuồng, sợ đêm nay người sẽ chôn thây nơi đây vậy.

Cừu Cốc đưa mắt liếc nhìn chung quanh một lượt nữa, thấy trong bóng tối còn có kẻ ẩn hiện, chứng tỏ vẫn còn nhân vật lợi hại hơn bọn này, trong lòng tuy rung động nhưng ngoài mặt vẫn cười nói:

– Ai còn lén lút đằng ấy? Sao chẳng ra cả cho tại hạ biết mặt.

Lời chưa dứt đã thấy một bóng người nhanh như điện chớp phi tới, tay cầm chiếc quạt mạ vàng, vừa phe phẩy vừa nói:

– Bồn công tử đợi người đã mấy hôm nay, ta biết người sớm muộn gì cũng đến để chịu chết.

Cừu Cốc vừa trông thấy đã biết ngay là Trường Kinh công tử. Chàng “Hừ” một tiếng, chưa kịp mở lời bỗng lại có hai bóng đen phi đến nữa, thì ra là Hải Âu Song Hung đã từng gặp nơi Di viên trang.

Chàng trước sau từng qua các tay cao thủ của Vô nhân đảo, đêm nay hầu như đã đến đủ mặt, liền cất tiếng cười lớn nói:

– Các người toàn là một lũ bại trận, vậy đêm nay định làm gì đây?

Trường Kinh công tử nhìn sang Uyển Lệ và Hồng Liệu một lượt đoạn cất

tiếng nói:

– Cần bốn công tử tha mạng cho người cũng chẳng khó. Một, trao Độc long đan trong người ra cho ta, hai, tháo lưỡi kiếm báu ấy xuống, ba, ha ha... giao hai con nhỏ này cho bốn công tử đem về.

– Im mồm!

Không đợi cho Cừu Cốc nói hết, Hồng Liễu cùng Uyển Lệ đã vung kiếm công vào Trường Kinh.

Trường Kinh công tử cười khoái trá nói:

– Khéo đa! Chưa bảo mà đã tự dâng rồi. Hải Âu Song Hung mau tiếp lấy hai nàng cho ta.

Hải Âu Song Hung như hai luồng khói đen xông tới, lập tức chia thành hai cặp. Song Hung thoát đầu tưởng rằng hai thiếu nữ gió thổi cũng bay, việc dẹp họ dễ như trở tay. Nào ngờ vừa đấu nhau đã bị đường kiếm của hai nàng bức lùi mấy bước.

Trường Kinh công tử thấy vậy nhú mày, đoạn quay sang Cừu Cốc lớn tiếng:

– Họ Lữ kia, chúng ta tiếp tục đàm phán vậy.

Cừu Cốc nghĩ thầm: “Sao hắn lại biết ta có Độc long đan? Việc này có vẻ khả nghi thật”.

Ngoài mặt chàng vẫn giả vờ điềm nhiên hỏi:

– Tại sao người biết được ta có Độc long đan trong người?

– Bốn công tử đã luyện qua Thiên thánh nhĩ thì việc gì mà chẳng biết?

Cừu Cốc hừ một tiếng nói:

– Ta đã hiểu rồi. Thế nào cũng có kẻ làm nội ứng.

Trường Kinh công tử chặn ngay:

– Chúng ta chớ nói lạc đề, người có ứng thuận hay không thì trả lời gấp.

– Muốn ta ứng thuận cũng chẳng khó, cứ đem đầu người đến mà đổi lấy.

Trường Kinh giận quát:

– Bốn công tử có lòng tốt đối với người, người chẳng hiểu. Vậy chớ trách thủ đoạn của ta ác độc nhé.

– Người có thủ đoạn gì cứ giở ra xem, Lữ mỗ đang đợi đây.

Trường Kinh mặt đỏ bừng bừng, sát khí nổi dậy, quát lớn:

– Dẹp tên tiểu tử này trước rồi mới nói chuyện sau.

Trung Phong Vô Ảnh, Thất Hải Đồ Phu đã từng hiểu qua công phu của Cừu Cốc nên ngoài mặt thì dạ dạ vâng vâng nhưng trong lòng vẫn e dè sợ sệt.

Còn Hải Thị Chi Hồ với Lâu Nhứt Văn tự cho công lực cao thâm, vừa nghe Trường Kinh hô vậy đã song song xông vào, một mặt một trái đánh vào người Cừu Cốc.

Cừu Cốc cười lên ha hả, tà áo khê tung bay, người đã thoát ra khỏi vòng chưởng lực của đối phương, hạ chân xuống trước mặt Trường Kinh lớn tiếng:

– Lữ mỗ đã nhận nhịn người quá nhiều, giờ người lại muốn khiêu khích thì chúng ta quyết đấu một trận vậy.

Trường Kinh cười nham hiểm nói:

– Muốn vậy cũng được, xem chiêu này.

Lập tức vung chưởng đánh vào mặt đối phương, một luồng kinh phong ồ ạt bắn tới.

Cừu Cốc khê nhích ra sau nửa bước, hữu chưởng đưa lên ngang ngực, mạnh mẽ đẩy ra.

“Bùng” một tiếng, hai luồng chưởng lực chạm nhau. Gió cuốn cuộn tung bay tứ phía, Trường Kinh công tử bị dội lùi hai bước, nhưng Cừu Cốc vẫn đứng yên bất động.

Trường Kinh vốn là người giao hoạt khôn kể, sau cuộc chạm nhau, chàng đã ngầm hiểu công lực đối phương cao hơn chàng quá xa nên không dám đương đầu nữa. Lập tức thét lên một tiếng tung mình nhảy xổ vào, tay đánh chân đá liên hồi.

Trong lúc ấy, Hải Thị Chi Hồ cùng Lâu Nhứt Văn cũng từ sau công tới, ba mặt không hện mà đánh vào một lượt, khí thế nguy hiểm vô cùng.

Cừu Cốc biết thế, vẫn đứng yên một chỗ đợi cho đối phương sắp chạm vào mình, xẹt một cái liền lách ra khỏi vòng công. Trường Kinh như bóng với hình nhảy theo sát bên buông tiếng cười đắc ý nói:

– Người định chạy sao? Ha ha...

Lời vừa dứt thì chàng ta cũng đã đánh ra chín chưởng, nhằm người Cừu Cốc bắn tới.

Cừu Cốc khê cười:

– Đừng tưởng bỏ, người tưởng ta sợ sao?

Lập tức, chưởng phong vù vù đánh ra hóa giải ngay chưởng lực của đối phương, đồng thời còn bức Trường Kinh phải thối lùi bốn bước.

Ngay khi đó, Chi Hồ cùng Nhứt Văn đã song song đến nơi đồng lên tiếng quát lớn:

– Tiểu tử chớ vội đắc ý.

Bốn chưởng vung ra, cuồng phong ào ạt. Thất Hải Đồ Phu, Trung Phong Vô Ảnh thấy Trường Kinh sắp bị thất thủ cũng vội vã xông vào.

Cừu Cốc thấy thế ngửa mặt cười lớn nói:

– Các người làm thế có hơn không, đỡ phí nhiều thì giờ của ta.

Vừa nói chàng vừa sử dụng Tiềm long Cửu thức, một lượt đánh ra bảy chiêu, thế nào thế nấy uy mãnh lạ thường, vòng vây lập tức đang ra hai trượng.

Trường Kinh công tử cùng Lâu Nhứt Văn thuộc vào hạng nhất lưu cao thủ trên Vô nhân đảo, hôm nay dùng năm chọi một nên Cừu Cốc dù có công lực cao thâm đến đâu, trong chớp nhoáng cũng khó thể chiếm ưu thế được.

Ngược lại, bọn Vô nhân đảo muốn đánh bại Cừu Cốc cũng chẳng phải là một điều dễ, vì vậy mà hai bên cố dùng hết sức đấu với nhau nhưng đã một trăm ngoài hiệp mà vẫn chưa phân thắng bại.

Nói về Hồng Liệu cùng Uyển Lệ, đáng lẽ muốn vun kiếm công vào Trường Kinh, không ngờ nửa đường lại bị Hải Âu Song Hung cản lại, hai bên đấu với nhau một trận, Hải Âu Song Hung bỗng trao mắt cho nhau rồi lẹ làng nhảy ra sau tám thước, Hồng Liệu cùng Uyển Lệ đang lúc nổi giận đâu chịu buông tha, đồng thanh quát to một tiếng tung mình nhảy theo.

Hải Âu Song Hung vừa cười vừa nói:

– A đầu! Đó là người tự tìm lấy cái chết, chớ trách lão phu nhé.

Hồng Liệu cùng Uyển Lệ đâu biết trong lời nói có ý gì, vẫn vun gươm công tới.

Bỗng Uyển Lệ vừa bước đến nơi thì người đã lão đảo, Hồng Liệu thấy vậy thất kinh, vội vã đánh ra hai chiêu rồi nhảy đến đỡ lấy Uyển Lệ gấp hỏi:

– Cô nương làm sao thế?

Lời nàng chưa kịp dứt thì cũng cảm thấy đầu óc choáng váng, tự mình cũng sắp muốn ngã theo.

Hải Âu Song Hung cười đắc ý:

– A đầu, người đã trúng Vô ảnh độc của lão phu rồi, ba tiếng đồng hồ sau nếu không có thuốc giải sẽ bị chết ngay lập tức.

Hồng Liệu đã hấp thụ gia học từ thuở nhỏ, tinh thông y lý, liền ngẫm đề khí thử xem, quả thấy trong người có hiện tượng trúng độc chẳng sai. Nàng vội giục Uyển Lệ:

– Mau phong bế các huyệt đạo đi, quả thật chúng ta đã trúng độc.

Mộ Dung Uyển Lệ giờ đã bất lực, nhưng thần trí vẫn còn sáng suốt, nghe lời lập tức phong tỏa huyệt đạo.

Cũng may Hải Âu Song Hung đã cầm chắc hai thiếu nữ trẻ đẹp trước mắt như cá trong chậu, thành thử ngưng tay không tấn công nữa chỉ đứng cười ngất ngưỡng.

Cừu Cốc tuy bị năm tay cao thủ vây đánh nhưng mắt chàng vẫn ngó được bốn

bên, tai nghe tám hướng. Giờ chàng thấy Hồng Liễu cùng Uyển Lệ bỗng nhiên lão đảo như người say rượu, biết ngay họ đã bị trúng ám độc, chàng không khỏi thất kinh, quát to một tiếng, song chưởng vù vù đánh ra bức Trường Kinh phải thối lui né tránh. Thừa cơ hội, chàng lẹ làng tung mình sang phía hai thiếu nữ.

Hải Âu Song Hung thấy rõ Cừu Cốc tung mình nhảy đến nhưng không hề ngăn cản, để mặc cho chàng tự do tiến lại đưa tay đỡ lấy hai thiếu nữ hỏi:

– Nhị vị cô nương có phải bị trọng thương chẳng?

Hải Âu Song Hung liền cười ha hả nói:

– Họ đã bị nhằm Vô ảnh độc của lão phu, ba tiếng đồng hồ sau sẽ chết ngay, cả người cũng không tránh khỏi.

Hồng Liễu bỗng như sực tỉnh nói:

– Không xong. Bọn chúng đã rải thuốc độc nơi chúng ta đứng đấy.

Cừu Cốc chẳng nói chẳng rằng, liền cặp hai thiếu nữ vào hông, nhún mình một cái đã chuyển sang một phiến đá khác.

Hải Âu Song Hung tưởng đâu Cừu Cốc cũng phải bị trúng độc, ngờ đâu thấy chàng vẫn bình yên vô sự không khỏi ngạc nhiên. Họ nào biết Cừu Cốc đã được Tiên Ông cho uống thuốc trừ độc nên bất cứ chất độc gì cũng khó xâm nhập vào người chàng.

Bọn Trường Kinh công tử giờ cũng đã đến nơi, thấy vậy chàng ta quát lớn:

– Dù cho tiểu tử ấy có trúng độc hay chẳng, cũng phải ra tay diệt hấn trước đã.

Hải Âu Song Hung lúc này bởi y y nên không chịu bắt lấy hai thiếu nữ. Giờ thấy thế trong lòng sợ sệt, vừa nghe Trường Kinh ra lệnh liền tung mình nhảy vào công ngay Cừu Cốc.

Cừu Cốc sợ họ đả thương hai thiếu nữ nên một tay đánh trả lại, một tay rút ngay thần kiếm, vun vút múa ra thành một bức tường che phủ.

Hải Âu Song Hung mạo hiểm xông vào nhưng bỗng thấy ánh kiếm khác thường, vội vã thối lui trở lại. Song không còn kịp nữa, cánh tay của Đại Hung đã bị lưỡi kiếm chém đứt, một tiếng rống thảm khốc, thân hình ngã ngay trở lại, máu tươi tuôn ra lai láng.

Cừu Cốc chém đứt cánh tay Đại Hung xong, chàng không tiến lên nữa, lập tức lui về phòng giữ cho hai nàng, miệng lớn tiếng nói:

– Thần kiếm của ta không có gì mà chặt không đứt cả, các ngươi nếu chẳng sợ chết thì cứ tiến lên.

Trường Kinh vốn theo sau Song Hung, vừa thấy Đại Hung bị mang thương, chàng cũng dừng chân lại ngay và cất giọng lạnh lùng nói:

– Thần kiếm của ngươi tuy lợi hại thật, nhưng tánh mạng của hai nàng nếu

trong ba tiếng đồng hồ không có thuốc giải sẽ bị nguy hại.

Cừu Cốc vừa nghe đối phương nhắc đến thuốc giải, liền nhớ ngay trong người chàng hiện đang có Độc long đan. Chàng liền cười dài nói:

– Độc long đan của ta có thể giải được trăm độc, cần chi đến thuốc giải của người.

Lời dứt thì chàng đã thò tay vào áo lấy ra chiếc lọ ngọc.

Trường Kinh công tử giao hoạt đao để, vừa thấy vậy quát lớn:

– Luân hồi công địch, dừng để hấn rảnh tay.

Hải Thị Chi Hồ vừa nghe lệnh đã vung chưởng đánh ra ào ạt.

Vì hai thiếu nữ đang ngồi sau lưng nên Cừu Cốc không dám tránh né, vội vung kiếm đánh ra hai chiêu, hóa giải chưởng phong của địch thủ, bởi thế mà chàng không thể lấy thuốc trao cho hai nàng.

Hải Thị Chi Hồ đánh xong, lách mình sang bên thì Nhứt Văn đã tiến lên công tới. Cứ như thế, sáu tay cao thủ của Vô nhân đảo dùng xa luân chiến khiến cho Cừu Cốc không thể rảnh tay.

Thủ đoạn thật hiểm độc, Cừu Cốc nhiều lần muốn cướp cơ hội lấy thuốc nhưng đều không được, hai cô gái lại dần dần mê man. Đối phương lại càng đánh càng gấp, phút chốc thời gian lại qua hết một canh.

Trường Kinh công tử lại cười lên nói:

– Chỉ còn một tiếng đồng hồ nữa thôi, hai nàng sẽ đi về cực lạc. Chẳng lẽ người lại nhẫn tâm để thấy hai nàng chết sao? Ta khuyên người sớm ưng thuận điều kiện của bốn công tử đi.

Cừu Cốc giận thét:

– Chớ có mộng tưởng!

Ngoài miệng thì chàng nói thế, song trong lòng chàng đã nóng như lửa đốt, thầm nhủ: “Giờ chỉ còn một phương pháp duy nhất là làm thế nào mang hai nàng rời khỏi nơi đây để tiện bề cứu chữa đã”.

Từ khi chàng bước chân vào giang hồ đến giờ, đây là lần đầu tiên gặp địch thủ mà chàng có ý định tẩu thoát, nhưng đây là việc bất đắc dĩ, nếu không làm vậy hai nàng sẽ bỏ mạng mất. Một nàng là con một của Mộ Dung tiền bối, còn một nàng là cháu duy nhất của Cố Viên lão nhân, như vậy quyết không thể để cho ai chết được cả.

Trong lòng đã quyết định xong, chàng liền âm thầm lấy sức, vận dụng mười thành công lực, “vụt vụt”... liên tiếp đánh ra ba đường kiếm pháp, ánh sáng lập lòe, kiếm khí lạnh buốt khiến cho vòng vây lập tức dang ra hai trượng.

Trường Kinh thấy vậy đã thất kinh, chưa kịp trấn tĩnh thì Cừu Cốc đã thừa cơ

hội ấy dứt kiếm vào bao, lệ làng cặp hai thiếu nữ như một mũi tên phi nhanh vào cánh rừng tẩu thoát. Đến khi Trường Kinh kịp phát giác ra toan đuổi theo thì bóng Cừ Cốc đã mất dạng.

Cừ Cốc cầm đầu xuyên qua mấy cụm rừng già, chạy được thêm một khoảng nữa, chàng mới dừng bước lại thở phào một tiếng nhẹ nhõm, đưa mắt nhìn về tứ phía, may thay xa xa có một ngôi nhà ẩn hiện. Chàng liền đến nơi mới hay đó là một tòa miếu đã xiêu đổ, có lẽ đã lâu không ai hương khói nên nhện mắc tứ tung.

Cừ Cốc đem hai nàng vào đặt nằm giữa điện, vội vã lấy Độc long đan ra nhét vào miệng mỗi cô một viên. Nhưng vì trúng độc đã lâu, trừ nơi mũi còn thở ra thoi thóp, còn lại thì thân thể như đã chết thì làm sao mà nuốt viên thuốc xuống cho được.

Vào tình cảnh này khiến cho Cừ Cốc phải bối rối vô cùng, suy nghĩ giây lát chỉ còn có cách áp miệng vào nhau vận khí thổi vào họng của nạn nhân, nếu không thì thuốc làm sao có thể tan ra được. Thời giờ lại gấp rút, chỉ còn một tiếng nữa hai nàng có thể bị chết mất. Chàng liền lĩnh kề miệng vào hai vòng môi đỏ mọng của Uyển Lệ từ từ đưa viên thuốc ấy vào trong, xong rồi mới sang qua Hồng Liệu.

Khi chàng đang kề môi vào Hồng Liệu thổi thuốc, bỗng bên tai nghe có tiếng áo bay trong gió, hình như có người đã vào điện rồi. Chàng thất kinh tưởng rằng Trường Kinh công tử đã rượt đến nơi, vội vã đứng phắt người dậy, lên tiếng hỏi:

– Ai đấy?

Chỉ nghe một giọng nói lạnh lùng đáp:

– Di Viên Thất Hùng.

Việc mất tích của Di Viên Thất Hùng, chàng lâu nay vẫn lo lắng cho họ, chỉ vì công việc còn đang bẽ bộn nên chưa tìm kiếm đấy thôi. Giờ thấy họ đã đến nơi, trong lòng vui vẻ khôn cùng, vội nói:

– Chư vị không gặp tai nạn chứ?

Nhưng đến khi chàng nhìn thấy gương mặt của mọi người thì không khỏi ngạc nhiên, vì họ đã âm thầm đứng vào bảy phương vị bao vây chàng vào giữa.

Vương Phổ Trọng Hoa với vẻ mặt lạnh như đồng, ánh mắt tỏ ra căm hờn cực độ, còn kỳ dư sáu người vẫn lầm lì đứng yên không hề nhúc nhích. Không có một người nào bước ra thi lễ, cũng chẳng ai trả lời câu hỏi của chàng. Cừ Cốc cảm thấy càng thêm quái dị nên lên tiếng:

– Các vị sao chẳng nói chuyện.

Vương Phổ Trọng Hoa hừ một tiếng nói:

– Trước hết lão phu thanh minh, hôm nay đến đây để đối phó với một tên ác đồ thâm tặc. Lão quyết không thừa nhận người là thủ lãnh, nếu sau này Ân chủ có

trách cứ, lão thà chịu chết để tạ tội.

Cừu Cốc ngạc nhiên hỏi:

- Tiền bối nói thế có ý nghĩa gì?
- Tự người biết lấy.
- Tại hạ tự hỏi không có làm việc gì sai trái cả.
- Con gái lão chết bằng cách nào?
- Bị kẻ gian tiền dâm hậu sát.
- Người biết kẻ ấy là ai chẳng?
- Không biết.
- Ha ha, người thì không biết chứ lão đã hiểu rõ.
- Vậy thì sao tiền bối không đi tìm hắn.
- Đến hôm nay lão mới tìm gặp.
- Ai?
- Còn ai nữa. Kẻ ấy đã đứng trước mặt lão phu vậy.

Cừu Cốc thất kinh nói:

- Tiền bối nghi rằng tại hạ sao?
- Giang hồ ai cũng nói thế. Riêng về lão phu cũng quả quyết là người.
- Đó là có người muốn xuyên tạc. Mong tiền bối chớ nên tin theo lời ấy.
- Đáng lẽ lão phu cũng chưa tin mấy. Nhưng hôm nay đã chính mắt nhìn thấy.

Lão nghĩ chẳng còn ai vào nữa cả.

Cừu Cốc thở ra buồn bã:

- Lời nói của thiên hạ chớ có vội tin. Tốt hơn các vị chớ nên tìm sai người.

Tôn Sơn Tú Sĩ xen lời nói:

– Trước khi nàng chết có để dưới đất mấy chữ “Lữ Cừu Cốc, em hận anh chết được”... điều ấy có thật chẳng? Nếu không phải người đã dâm sát nàng thì nàng làm sao lại viết như thế?

Cừu Cốc gật đầu nói:

- Lời bàn tuy đúng nhưng kỳ thật tại hạ không giết nàng.

Thiên Trì Dã Tẩu cười nhạt nói:

– Người chớ có biện bạch làm gì nữa. Vừa rồi không phải người lại phá phách hai thiếu nữ ấy sao. Lão phu đã tận mắt trông thấy người ôm hai thiếu nữ ấy hôn. Đồ dâm tặc! Hôm nay nếu không giết người, e sau này còn nhiều thiếu nữ bị người hại nữa.

– Nhị vị cô nương ấy là bạn của tại hạ, trong người bị trúng độc, tại hạ mới đem hai nàng đến đây để cứu chữa.

Nói đến đây, bỗng chàng sức nhớ đến hai nàng đã được chàng cho uống Độc long đan, có lẽ giờ này cũng đã tỉnh lại, vì thế nên quay đầu lại nhìn. Bỗng chàng không khỏi kinh hoảng thốt:

– Ủa!...

Di Viên Thất Hùng nghe tiếng thất thanh của chàng cũng đều đưa mắt nhìn theo. Mới hay Hồng Liệt cùng Uyển Lệ đã bị mất tích tự lúc nào.

Tám người có mặt nơi đại điện, Thiên Nhứt Đạo Trưởng đứng cách hai nàng có ba thước thôi, vậy mà sự mất tích của hai nàng ông ta CŨNG không hề hay biết.

Cừu Cốc nóng nảy hơn cả, vội vã tung mình ra sau điện. Nam Hải Ngư Ông đưa cần sắt ra ngăn lại, trầm giọng hỏi:

– Việc ở đây chưa giải quyết xong, người định đi sao?

Cừu Cốc nhú mày nói:

– Mau dang ra, hai nàng nhất định đã bị người ta đánh cắp đi rồi.

Nam Hải Ngư Ông lạnh lùng:

– Dù cho bị họ cắp đi nữa, cũng chưa đến nỗi chết. Còn cái chết của cháu gái ta người định sao đây?

Cừu Cốc khẽ cười một tiếng nói:

– Không phải do tại hạ giết, can hệ gì đến tại hạ?

– Hừ! Hôm nay dẫu người có nói gì đi nữa cũng chẳng ích nào.

Cừu Cốc vì nóng lòng tìm theo hai thiếu nữ, mặt liền sầm lại, quát lớn:

– Có phải các vị muốn gây sự chẳng?

Vương Phổ Trọng Hoa tuốt ngay trường kiếm cầm tay, lớn tiếng nói:

– Giết người đền mạng, đó là lẽ tự nhiên.

Lời vừa dứt thì lưỡi kiếm ông ta cũng đã đâm ngay vào ngực Cừu Cốc, kiếm khí trùng trùng, lãnh phong buốt cắt.

Cừu Cốc lách mình sang bên tránh né thì cần sắt của Nam Hải Ngư Ông như con trường xà điểm vào cự khuyết, huyền cơ hai nơi yếu huyệt của chàng.

Cừu Cốc lại lách mình sang mặt thì Phổ Pháp Thiền Sư rống lên một tiếng, thiền trượng quát ngang vào hông. Chàng lộ vẻ bức mình, vung chưởng đánh vào thiền trượng một cái khiến cho thiền trượng phải chấn động ra xa. Cùng lúc ấy, Tôn Sơn Tú Sĩ, Thiên Nhứt Đạo Trưởng, Trung Châu Hiệp Khách đều đồng lượt vung chưởng, múa kiếm đánh tới tập vào người chàng.

Trong đại điện gió thổi ào ào, cát bụi tung bay mù mịt. Thất tinh trận của Di

Viên Thất Hùng đã sử dụng toàn bộ.

Cừu Cốc bị vây trong vòng trận, vừa nóng ruột, vừa tức tối thầm rủa: “Các người thật sống cho đến tuổi này, ngay chút việc nhỏ cũng không chịu điều tra cho mình bạch”. Chàng biết thành kiến của họ đối với chàng giờ không thể dùng lời nói giải thích được, nên liền lớn tiếng nói:

– Các vị đã không chịu nghe giải thích, tại hạ vì gấp lo cứu nhị vị cô nương, hiện giờ đành thất lỗi vậy.

“Rẻng”, Long tuyền kiếm tuốt ra khỏi bao, lập tức chém vào Vương Phổ Trọng Hoa. Trọng Hoa đã biết sự lợi hại của thần kiếm, vội vã lùi sau né tránh nhưng trường kiếm của chàng vừa đến nửa đường đã biến thế chém vào Tôn Sơn Tú Sĩ.

Đợi cho Tôn Sơn Tú Sĩ vừa thối lùi thì chàng lại công vào Thiên Nhứt Đạo Trưởng. Chàng vốn có ý đánh để tháo thân, thành thử dụng hết mười thành công lực, đường kiếm đi đến đâu, tiếng réo rắc khiếp người đến đó. Chỉ nháy mắt mà trận thế đã bắt đầu rối loạn.

Vương Phổ Trọng Hoa cứ một lòng muốn báo thù cho ái nữ, nghiêng răng kèn kẹt, vung chưởng thí mạng đánh tới. Ông dùng toàn những chiêu pháp cực hiểm độc, quyết liều hai đảng đều thương tổn.

Cừu Cốc thấy vậy giật mình, bỗng rít lên một tiếng, người lẫn kiếm lẹ làng xuyên khỏi vòng vây chạy ra sau điện.

Khi chàng vừa đặt chân đến hậu điện, trong lòng không khỏi ngạc nhiên vì tình hình nơi đây khác biệt hơn trước điện rất xa. Không những bốn bên chẳng có bụi bám nhện giăng mà lại còn phảng phất một mùi hắc khí.

Chàng không thèm để ý đến bọn Thất Hùng có rượt theo hay không, từ từ cất bước tiến ra sau. Khi chàng vừa xuyên qua một sân rộng, vào cửa hậu điện thì mùi hắc khí lại nồng nực thêm lên khiến chàng suýt tí nữa phải buồn nôn. Ngược đầu nhìn vào bên trong, bỗng chàng thất kinh lùi lại ba bước.

Thì ra phía trong sâu của ngôi phật điện, một quái nhân đang ngồi ngay giữa, đầu tóc bù xù lại chụp kim khôi, gương mặt trắng nhợt như người đã chết, đôi mắt lõm sâu dễ sợ, môi trề răng nhọn trông như quỷ dạ xoa.

Phía trên trái quái nhân, một chàng trung niên nho sĩ, mình mặc áo xanh đang ngồi kế cận. Sau lưng là hai nàng thiếu nữ cung trang, áo quần đẹp đẽ đứng hầu.

Quái nhân hình như đang ngồi uống rượu, thấy Cừu Cốc đi vào song không thèm đếm xỉa tới, khiến chàng phân vân khó hiểu tự hỏi: “Y là ai thế kia”?

Trong lúc suy nghĩ, bỗng thấy quái nhân đưa năm ngón tay gân guốc ra bốc lấy món ăn trong chiếc phạn bỏ vào mồm. Cừu Cốc trông thấy món ăn ấy, không khỏi há mồm sắp kêu lên thất thanh. Thì ra là một con rết sống mình dài nửa thước, vậy mà quái nhân bỏ nó vào miệng ăn một cách ngon lành.

Lúc Cừu Cốc đang đi vào hậu điện thì bọn Di Viên Thất Hùng cũng đã đến nơi. Thiên Trì Dã Tẩu đi trước hết vừa thấy Cừu Cốc, ông ta liền quát to:

– Tiểu tử, ta xem ngươi còn chạy đường nào nữa cho biết?

Vù một chưởng, nhằm ngay sau lưng chàng đánh tới.

Cừu Cốc thấy vậy nhú mày, trượt chân một cái đã lách sang năm thước né tránh, chưởng phong của Dã Tẩu bị đánh hụt, cát bụi bay lên tung nóc, đá gạch đổ ngổn ngang.

Quái nhân trợn mắt ngó về phía Thất Hùng, nhãn quang trông thấy dễ sợ. Bỗng ông ta ngửa mặt buông lên tràng cười quái dị.

Cừu Cốc vừa nghe tiếng cười ấy thì cảm thấy như trăm ngàn mũi kim xoay vào màng tai. Tâm thần bắt đầu choáng váng, chàng liền vận dụng thần công hộ thể, giả vờ như chẳng có việc gì, chấp tay ra sau đứng ngó.

Thiên Trì Dã Tẩu vừa nghe tiếng cười, mặt liền biến sắc, thân hình lão đảo muốn ngã. Cũng may Vương Phổ Trọng Hoa kịp phát giác vội vã la lớn:

– Mau vận công bảo hộ tâm thần.

Lập tức, Thất Hùng đồng ngồi xuống đất, âm thầm vận dụng công lực kháng cự với tiếng cười.

Nhưng tiếng cười vẫn như nước chảy liên tục không dứt, dần dà, Di Viên Thất Hùng người nào người nấy khóe miệng bắt đầu rịn máu tươi.

Cừu Cốc thấy tình hình như thế, biết nếu cứ kéo dài thêm nữa thì bọn Thất Hùng sẽ bị tiếng cười chặn đứt tâm mạch mà chết. Bởi thế nên chàng ngậm vận nội công, đề cao chân khí cất tiếng ca lên:

*Lúc sau khiêu dũng khán kiếm
Giữa mộng thúc tiếng còi binh
Tám trăm dặm thịt rơi máu đổ
Năm mươi trang hào kiệt bỏ mình
Điểm binh trận mùa thu năm ấy
Vó ngựa reo vang, trống chiêng âm ỉ
Thanh toán xong ân oán vô lâm
Để thắng lấy hư danh, tâng bốc
Thương thay cho kiếp phù sinh...*

Tiếng ca hùng tráng, trong trẻo như chuông ngân, lấn át cả tiếng cười quái dị. Di Viên Thất Hùng liền cảm thấy trong người dễ chịu lạ, rồi bỗng nhiên tiếng cười cũng chấm dứt.

Quái nhân lúc này không thềm xem Cừu Cốc ra gì cả. Qua bài ca này, quái nhân đã chuyển mục tiêu từ Di Viên Thất Hùng sang người Cừu Cốc. Đôi mắt lộ hung quang, khẽ cười hai tiếng, đoạn dùng đũa gấp một vật trong chiếc phạn ném mạnh vào người chàng.

Một đường kim tuyến chói mắt, một con rắn nhỏ màu vàng dài độ một thước nhắm ngay mặt Cừu Cốc lao tới.

Cừu Cốc tưởng là một ám khí thuộc về kim loại, định đưa hai ngón tay ra kẹp. Khi hai đàng sắp sửa chạm nhau, bỗng nghe Nam Hải Ngư Ông hoảng hốt gọi lớn:

– Không được chạm nhầm!

o O o